

Una finestra amb vistes a Andalusia

«Avui veiem que la correlació de forces PP-Cs-Vox és possible políticament, perquè sobretot ho és amb idees i expressions»

Les eleccions andaluses han estat un terrabastall polític de cara a una part significativa de l'opinió pública degut a la irrupció de Vox en l'arc parlamentari andalús. Es repeteix al sud d'Espanya una dinàmica paral·lela -amb les òbvies diferències conjunturals de cada país- a la que han sofert països com Alemanya, Holanda o els mateixos Estats Units. Idees, conceptes, discursos, accions que fa anys eren impensables campen pels mitjans de comunicació i les xarxes socials amb total normalitat sense cap paràmetre propis de la moralitat ni l'ètica establerta. Aquesta disrupció es produeix cada cop que una nova formació política irromp amb força. El que ho fa notablement dramàtic és el context polític actual a Catalunya amb l'essència que vertebrava els valors d'aquesta formació.

S'ha parlat en els darrers dies del "blanquejament" i la normalització del discurs de Vox en els mitjans amb les conseqüències que això té en l'opinió pública. Convençuts que la gent té capacitat de raonament, el que és evident és que el votant de Vox compra el seu discurs volgutament ja que és desacomplexat, assenyalant un antagonista amb l'objectiu d'acabar amb ell. Durant un temps, Vox era vist per un gran públic com un partit extraparlamentari, assonant i desajustat al signe del temps; però la gradual acceptació i normalització de la seva visibilització l'han convertit a ulls de molts en una alternativa fiable.

Aquí és on entra en joc la finestra d'Overton, una finestra que segmentada en diferents etapes posiciona un actor o un concepte d'impensable a radical, de radical a acceptable, d'acceptable a sensat, de sensat a popular i finalment de popular a polític, que és quan la idea es materialitza políticament. En aquest cas la materialització són els escons a la cambra del sud d'Espanya. Al gener del 2014, la plana major del PP menystenia en públic la marxa d'Alejo Vidal-Quadras al partit d'Abascal, aleshores nova formació política.

En aquesta precampanya i campanya hem vist José María Aznar qualificant Santiago Abascal de "noi ple de qualitats", Pablo Casado deia després del míting a Vistalegre que tenia una "molt bona relació" amb Abascal i que compartien alguns "principis i idees". Finalment, Albert Rivera en una entrevista a la Cadena Ser evitava titllar Vox d'extrema o d'ultra dreta. Segurament, la institucionalització obligada de Ciutadans -que ja no és un partit novell- l'ha obligat a deixar de banda el discurs-votant *outsider* i focalitzar-se en un segment de vot amb un perfil fortament nacionalista però de tradició liberal-conservadora.

Sense la irrupció de Vox, hauria estat una incògnita la implementació d'una aliança PP-C's-Vox. Avui veiem que aquesta correlació de forces és possible políticament, perquè sobretot ho és discursivament amb idees i expressions que no només es complementen sinó que també connecten coherentment.